

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Skjalde-Blik paa Danmarks Stjerne i Sølv-Bryllups og Kronings-Aaret 1840

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 29. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1840_678-txt-shoot-idm990/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

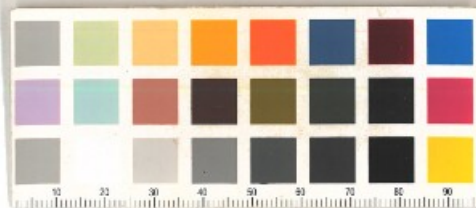
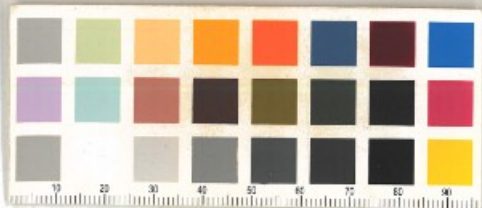
Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

dermed som med den ny Kong Christian, Herren har skænket os; thi ogsaa Han er saa ung paa Thronen, at der ei endnu kan tales stort om Hans kongelige Bedrifter, og let oplafes Tvivl saavel om Hans Aal, som om Hans Kraft og Vlykke; men Han har dog ligesuldt, under Høllens Jubel og de lykkelige Barsler, besæget sine Fædres Throne og høitidelig erklæret, at Han stoler paa Betsignelsen herovenfra, og vil ingenlunde bryde, men med Guds Hjælp fornye og besætte den æltsamle Pagt mellem Christus og Danmarks Konger, saa vi sammeldags Christus og Danmænd kan ikke andet end med Haab og Glæde see alt det Ny imøde, der under Hans kristelige og faderlige Regjering skal udvifte sig. I a. B. denne ny Regjering er i alle Maader et Speil og Billede af den Nyars Tid, vi, med Tak til Gud, see oprundet for os og vere Vorn, og den er meer end Speil og Billede, thi den er selv en Deel deraf og en Kraft dert, som, med Guds Hjælp, vil mægtig bidrage til, at vore Vorn med endnu glædere Høllse og klarere Aet kan gientage Apostelens Ord: det Gamle er forbi og Alt er blevet nyt.

O, klare Christus Demer og Danske Gødsfænde! hvor ønskede jeg ikke især paa denne Nyarsdag at kunne virkelig meddele Eder min glæde Høllse af den vidunderlige Sammenhæng, der, hos os meer end noget andet Steds, er mellem det Gamle og det Ny, mellem Dyrighed og Underfaatter, mellem det Høllselige og det Christuslige, en Høllse, der vel, som alt det Dybe, er dunkel endnu for vore Øine, men er betænget lige sand og lige glædelig, og vil, naar vi

bevare den, netop nu daglig blive klarere, i det Hjertets Dine oplades og oplyses til at stirre ind i Digtoms-Dybet baade af Guds Godhed og Visdom, der velsignede Dyb, nødvendigvis dunkelt paa Jorden, men allevegne glædeligt og soltært saavel som saligt i Himlen! Men skiondt det er ikke os givet, i Ord som oplyste af vort eget Hjerte, virkelig at meddele og forplante enten det Dybe, der bevaager eller det Høit, der besøger os, saa taler jeg dog trostig derom, fordi jeg er vis paa, at Han, som kan giøre langt over hvad vi kan bede eller forstaae, Han har ogsaa hos Eder begyndt den gode Gierning og vil fuldføre den til vor Herres Jesu Christi Dag! Jeg kan jo saaledes umulig være ene om det Danste Hjerte, der banker og i dieste Dieblille brænder i min Vorn, og hvis Aet saa mange Gange og saa mangefold sandt Stenlyd, at tale endnu kun haa i samme Tone, maa det jo kun være fordi min Mund oplodes et Dieblil tidligere til at tale af Hjertets Overflodighed, og oplodes netop for at vække hvad der slumrede, nære hvad der hungrede og tørstede hos Mange. Og nu det ny Liv i Christo Jesu, ved hvis Høllse og usfuldorne, men dog himmelske Kærligheder min Sjæl fryder sig, og det ny Liv over Livets Hemmeligheder og Guds Veie paa Jorden, der især i Eders Kreds og vor høitidelige Andagts Tæmer opgaar som en Morgenrøde for mit Die, visstelig, de kan endnu mindre være indstrænkede til mig, da de er Guds Raadegave i Christo Jesu til alle Folk under Himmelen og til alle Slægter, som vil troe paa Navnet over alle Navne, i hvilket

Saligheden med al Guddoms-Fylde boer, en Naadegave altsaa, hvori hverken jeg eller noget dødeligt Menneske kan faae Deel, uden at fornede sig og blive som Dorn, ja, som de spæde Dorn, vi i Daaben bære til Jesus, for at Han, i hvem alle Skæbter velsignes, skal tage dem paa sine Arme og velsigne dem med „den evige Velsignelse i det himmelste Råd.“ Vil jeg derfor en sikker og glædere Høstelse, af det ny Liv i Christo som en Guds Gave, end de fleste af mine Samtidige, og et deraf udspringende klarere Lyd over det store Evangelium, som en Guds Kraft til Salighed for alle Troende, og som det Mindste af alle Kroforn, der dog vover til et Træ, hvori Himlens Fugle bygge Nede, og som den Mindste af alle Stjerner, der dog vover til en Sol med syv Dages Glæde; er det saa, da laa det ene være, fordi jeg, efter Guds uransagelige Naad, er et Dieblif alder i Christo, og skal, til mig Erstatning for den Sønsonhed og Uvishedelse, som er derfra uadstillelig, have den store Trost og Glæde at forudsøle, forudsøe og forudsøge det velsignede, lykkelige Naar, der vel all er oprundet over os, saasandt et eneste Hjerte føler dets Virkning og smiler dets Glæde, men maa dog i det Hele og det Store aabenbare sig selv i Lyd og Kraft som Morgenroden, for det uden Modsigelse kan kaldes nærværende.

Ia m. W. man fortæller, at i det høie Norden, hvor Solen om Vinteren endstund er reent forsvunden, der havde man i gamle Dage Speidere paa Bjergene, som, saasandt de stumede Solen, blæste i Luur for dem paa Sletten og i Dalene, som da strax, for de endnu

